

нинъ не се съгласи да чака. Срѣщу дълга той имъ зѣ цѣлата покжщнина и дрехи, и заповѣда на утрото да му изпразднатъ кжщата. Печална нощъ прѣкараха момчето и кучето, седейки прѣгърнати въ тъмнината прѣдъ изгасналото огнище.

Това бѣ тъкмо прѣдъ бждни вечеръ. Нелло горко заплака, притискайки се къмъ своя другаръ.

— Да вървимъ, милий Патраше, — шепнѣше момчето, — да вървимъ, другарю, защото ще ни изгонятъ отъ тукъ!

И тѣ полекичка трѣгнаха . . . Прѣдъ една кжща Нелло се спрѣ и нерѣшително загледа: неговиятъ дѣдо бѣ сторилъ голѣми добрини нѣкога на тоя домъ.

— Не ще ли дадете корчица за Патраша? — попита той нажалено. — Той е старъ и отъ вчера сутринъ нищо не е ялъ.

Домакинята бързо хлопна вратата; тя измърмори нѣщо за скжпотията на ржжъта и пшеницата. Момчето и кучето уморено се опжтиха по-нататѣкъ; тѣ вече не попросиха отъ никого.

Тѣ стигнаха въ града, когато градскиятъ часовникъ удари десетъ.

На пладнѣ трѣбаше да се прогласи името на щастливия побѣдителъ, който е спечелилъ наградата за рисунката, и Нелло се опжти къмъ онова обществено здание, кждѣто той остави своята картина. Тамъ бѣше се насѣбралъ много народъ. Той се промъкна боязливо напредъ, държейки се за Патраша.

Голѣмиятъ градски часовникъ удари грѣмко дванадесетъ пжти. Отвориха се вра-

титѣ и тѣлпата се размърда; всички знаеха, че избраната картина ще я подигнатъ надъ другитѣ на единъ дървенъ прѣтъ.

Мъгла замрѣжи очитѣ на Нелла и почна да му се вие свѣсть. Когато се посъвзѣ, той видѣ издигнатата картина: рисунката бѣ чужда, а не неговата. Наградата бѣха опрѣдѣлили другиму.

Нелло изгуби съзнание, краката му се подкосиха, и той падна на каменнитѣ стжпала на зградата. Патрашъ се въртѣше около него, мжчейки се да го свѣсти, а настрана тѣлпа отъ младежи изпращаше съ радостни викове своя щастливъ другаръ.

Когато момчето дойде на себе си, то се попридигна и пригърна кучето.

— Всичко е свършено, милий Патраше! — прошѣнна то. — Всичко е свършено! Да умремъ заедно. Ние никому не сме потрѣбни... Ние сме отъ всички изоставени . . .

Въ отговоръ на това Патрашъ се притисна къмъ него и сложи главата си на гърдитѣ на момчето. Въ неговитѣ голѣми тъмни очи бѣха нахлули сълзи . . .

На утрото въ града пристигна единъ бѣлѣжитъ художникъ.

— Търся онова чудно момче, — говорѣше той, — което трѣбваше да получи по справедливостъ наградата. То е нарисувало твърдѣ проста картина — старъ уморенъ дърваръ, но чудна по силата на даровитостъта. Азъ искамъ да зема това гениално момче при себе си и да го науча на живопись. Съ врѣме той ще бжде знаменитъ художникъ. — Уви! Защо не бѣ дошълъ този художникъ по-рано!...

